బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

టీతోబాటు వేడి వేడి పకోడీలు ట్రేలో పెట్టుకుని టేబుల్ దగ్గరికి వచ్చింది సుమ.

"వావ్! ఉల్లిపాయ పకోడీలు ఎనీథింగ్ స్పెషల్?" అడిగింది దీప్తి హుషారుగా.

"ఇవాళ ఆదివారం ప్లస్ అందరం యింట్లోనే వున్నాం కదా అని. అంతే" టీ కప్పులు ఒక్కొక్కరికే అందిస్తూ చెప్పింది.

"నాన్నా! దీప్తి, ఆదిల పెళ్ళి త్వరగా చేసేయండి. దీప్తి యింట్లో మీకు తోడుగా వుంటుంది. మంచి హుషారు, ఎనర్జీ వున్న అమ్మాయి. మీకు బోలెడంత కాలక్షేపం. వీళ్ళద్దరికీ గనక త్వరగా పిల్లలు పుట్టారంటే యిక యిల్లంతా సందడే సందడి. బోరన్నమాటే వుండదు" అంది సుమ ప్రసాదరావు వైపుకి తిరిగి.

"చూశావా! నేను సర్‌ప్రైజ్ బ్రేస్‌లెట్ యిచ్చిన వేళావిశేషం" అని ముసిముసిగా నవ్వుతూ ఓరకంట ఆదిత్య వైపుకి చూసింది దీప్తి.

ఆదిత్య మొహం సీరియస్‌గా మారిపోయింది.

"అయిపోయిందా నీ వుపన్యాసం?" అంటూ దిగ్గున లేచాడతను.

"నా వ్యవహారాల్లో కలుగజేసుకోవద్దని ముందే హెచ్చరించాను నిన్ను" సుమవైపుకి చూస్తూ కోపంగా అన్నాడు.

అందరి ముందూ జరిగిన అవమానాన్ని దిగమింగుకునే ప్రయత్నం చేసింది సుమ. మొహంలో బాధని కప్పిపుచ్చుకుంటూ బింకంగా దీప్తి వైపుకి చూసింది.

ఆమె మొహం చమురులేని దీపంలా కాంతివిహీనంగా అయిపోయింది.

"డోంట్ వర్రీ దీప్తి! ఆదిత్య కోపం నా మీద. నేను మీ విషయాల్లో కల్పించుకోవడం బహుశా, అతినికి యిష్టం లేనట్టుంది. నువ్వు అనవసరంగా ఆలోచించకు" దీప్తి భుజం మీద చేయివేస్తూ అంది సుమ.

సుమ మాటలకి బలవంతాన నవ్వు తెచ్చుకుని, తల ఊపింది దీప్తి.

"మీ అమ్మ సంవత్సరీకాలు పూర్తి అయ్యేదాకా పెళ్ళి చేసుకోనని నాకు ముందే చెప్పాడు. బహుశా నువ్వు పెళ్ళి గురించి మాట్లాడడం ఆదికి నచ్చలేదనుకుంటా. కానీ దానికే యింత విపరీతంగా ప్రవర్తించడం నాకూ, విచిత్రంగానే వుంది" కూతురితో అన్నాడు ప్రసాదరావు.

సుమ పైకి ఏమీ మాట్లాడలేదు కానీ అసలు విషయం మాకు తెలుసన్నట్టుగా జవాబు చెప్పాయి ఆమె కళ్ళు.

ఉదయాన్నే యింట్లో పనులు ముగించుకుని, ఉద్యోగానికి వెళ్ళడానికి తయారవుతూ వుంది సుమ.

"అమ్మాయ్ నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి" అంటూ రాజేశ్వరి సుమ గదిలోకి వచ్చింది.

"మోహిత్ యిల్లు వదిలి నెలలు గడిచిపోతున్నాయి. ఇంట్లో పెళ్ళాన్ని ఒంటరిగా వదిలేసి ఏ మగాడైనా అన్నాళ్ళు బైట ఎలా తిరగగలడు? మీ యిద్దరి మధ్యా గొడవ కోపతాపాల స్థాయిని దాటి పంతాల దాకా పోయింది. అందుకే వాడు యిల్లు పట్టకుండా తిరుగుతున్నాడు. నా మాట విని నువ్వు ఒకసారి వాడికి ఫోన్ చేసి, ప్రేమగా మాట్లాడు. ఎందుకు రాడో చూస్తాను."

"మా మధ్య జరిగిన గొడవకే మీ అబ్బాయి అలిగి బెంగుళూరు వెళ్ళలేదు. చేతిలో వున్న ముప్పై లక్షలు జాలీగా ఖర్చు చేసుకోవడానికీ జల్సాగా తిరగడానికీ వెళ్ళాడు. అలాంటప్పుడు నేనేదో తప్పు చేసినట్టు ఎందుకు బతిమాలాలి?" సూటిగా అడిగింది సుమ.

"సరే! పోనీ ఆ సుజీ కోసమే వాడు యిల్లొదిలి వెళ్ళాడనుకో. కానీ నువ్వు వాడికి భార్యవి. ఆడదానిగా నీకు కాపురాన్ని కాపాడుకోవాలన్న ఆరాటం ఉండొద్దు." సాగదీస్తూ అంది.

సుమ మేనత్త వైపు చూసి, విరక్తిగా నవ్వింది.

"నాకేమీ అలాంటి భ్రమలు లేవు. ఒక అబద్ధాన్ని నమ్మి, నా ఫ్యూచర్నీ, ఫ్యామిలీని వదులుకున్నాను. ఇంకా అదే అబద్ధాన్ని నమ్మి జీవితాన్ని నాశనం చేసుకునేంత ధైర్యం నాకు లేదు. నేను మనసు ముక్కలై యింట్లోంచి వెళ్ళిపోయిన రోజు. కనీసం ఎక్కడికెళ్ళానో, ఏమైపోయానో అన్న కంగారు లేకుండా, హాయిగా బెంగుళూరు వెళ్ళిన మనిషిని గురించి నేనెందుకు ఆరాటపడాలి?" ఎదురు ప్రశ్నించింది.

రాజేశ్వరి మారు మాట్లాడకుండా అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయింది. సుమ ఊహించినట్టుగా కోపంతో అరవకపోవడం ఆమెని ఆలోచనలో పడేసింది.

రెండు రోజుల నుంచి పాలవాడు, కరెంటు వాళ్ళు, బిల్స్‌కోసం తిరిగి వెళుతున్నారు. డబ్బుకి యిబ్బంది అయివుండొచ్చు. బహుశా మోహిత్ డబ్బు పంపకపోవడమో, కాంటాక్ట్‌లో లేకుండా వుండడమో. అత్తగారి ఆదుర్దాని కారణం అయివుండొచ్చు అనుకుంది.

లైబ్రరీ నుంచి యింటికి తిరిగి వచ్చేటప్పుడు కూడా ఈ విషయమే ఆలోచిస్తూ వుంది సుమ.

"ఇన్ని నెలలుగా మోహిత్ లేకుండా వుండడం అలవాటై పోయింది. ఒకవేళ నిజంగా అతను తిరిగి వస్తే అతను చేసిన మోసం తెలిసీ, తల్లిని బాధపెట్టి దూరం చేసుకున్నానన్న దిగులుని మర్చిపోయి. ఎప్పటిలా మామూలుగా వుండగలనా?"

మనసులోనే ప్రశ్నలకి సమాధానాలను వెతుక్కునే ప్రయత్నం చేసింది.

ఆమె ఆలోచనల్ని భగ్నం చేస్తూ రోడ్డు మీద వెనకాల నుంచి గట్టిగా హారన్ సౌండు వినిపించింది.

ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి, తడబడుతూ, పక్కనే వున్న ఫుట్‌పాత్ వైపుకి అడుగులు వేస్తుండగా, ఇంకొక బైక్ రయ్యిన దూసుకు వచ్చింది.

సుమ గ్రహించి తప్పుకునేలోపలే, బైక్ నడిపే వ్యక్తి సకాలంలో బ్రేక్ వేయడం ఫ్రంట్‌వీల్ దాదాపుగా ఆమె కాలికి తగిలినట్టు వచ్చి ఆగడం... ఆమె ముందుకు పడిపోవడం అన్నీ రెప్పపాటులో జరిగిపోయాయి.

సుమ మోచేతులు వెళ్ళి ఫుట్‌పాత్ అంచుకు కొట్టుకున్నాయి. చేతిలో పుస్తకాలు చెల్లాచెదురుగా పడిపోయాయి. ఆమె లేచేలోపే వెనక నుంచి హారన్ల రొద పెరిగిపోయింది.

ఫుట్‌పాత్ మీద నడుస్తున్న మనుష్యులు ఏదో విచిత్రాన్ని చూసినట్టుగా కిందపడ్డ సుమని చూస్తూ వెళుతున్నారు. సుమ పుస్తకాలు ఏరుకుని మోకాలి మీద చేయిపెట్టి లేచేలోగా గబుక్కున చేయిపట్టి పైకి లాగారెవ్వరో.

ఆ ఊపుకి అనుకోకుండా ఆ వ్యక్తి ఛాతీ మీదకి వాలిపోయింది. ఆధారం కోసం అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని, తల ఎత్తుతూనే, "ఆదీ నువ్వా!" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

"రోజూ యిలా సిటీ బస్సులో పడి, రోడ్లమీద ఎదురు దెబ్బలు తింటూ ఉద్యోగం చేస్తున్నావన్నమాట" అడిగాడు కోపంగా.

"దేశంలో కొన్ని కోట్లమంది బస్సుల్లో ప్రయాణం చేస్తున్నారు. రోడ్లమీద నడుస్తున్నారు. చాలా కొద్దిశాతం మంది మాత్రమే కార్లలో తిరిగేది" అంది రోషంగా.

"ఇందాక నువ్వు చేసిన సర్కస్‌ఫీట్లు నేను చూడలేదనుకోకు పద. నిన్ను డ్రాప్ చేస్తాను" అన్నాడు అధార్టీగా.

సుమ అతనిబాటు వచ్చి కారులో కూర్చుంది.

"కిందపడితే పడ్డానుకానీ నువ్వు నాతో మాట్లాడావు. అయామ్ హ్యాపీ" అంది నవ్వుతూ.

ఆదిత్య సుమ వంక సీరియస్‌గా చూసి డ్రైవింగ్ స్టార్ట్ చేశాడు.

"ఆదీ! అయామ్ సారీ నాన్న ఒంటరితనం చూడలేకే నిన్ను త్వరగా పెళ్ళి చేసుకోమన్నాను. నీకు కోపం తెప్పించాలని కాదు" మెల్లగా చెప్పింది.

"అంటే నీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి? దీప్తి రాగనే పాతసినిమా హీరోయిన్లా మీ నాన్నకి సేవలు చేస్తుందనా?" వెటకారంగా అన్నాడు.

"సేవలు చేయనక్కరలేదు. కనీసం యింట్లో మనిషి తోడుగా వుంటుందని" సణుగుతూ అంది.

"యూ.నో...వ్వాట్! అన్నీ నీకే తెలుసనుకోవడం మానేయ్ ముందు" అన్నాడు చిరాగ్గా.

ఆ తర్వాత సుమ మాట్లాడలేదు.

కారు తిన్నగా వచ్చి యింటిముందర ఆగింది.

సుమ డోర్ తీసి దిగబోతుండాగా ఆదిత్య పిలిచాడు.

"సుమా! మోహిత్, నువ్వూ హ్యాపీగానే వున్నారా? అతను నిన్నేమీ యిబ్బంది పెట్టడు కదా! నా ప్రశ్నకి నిజాయితీగా జవాబివ్వు" సూటిగా అడిగాడామెని.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే సుమ మొహం పాలిపోయింది. "ఎందుకలా అడిగావు? అంది బింకంగా.

"నేనేకాదు నీ వాలకం చూసిన వాళ్ళెవరైనా అలాగే అనుమానిస్తారు. ఎలా చిక్కి సగమయ్యావో చూసుకో. కళ్ళలో కాంతిలేదు. ఎప్పుడూ అలవాటు లేనిది రెండు బస్సులు మారి ఉద్యోగానికి వెళుతుంటే కనీసం పట్టించుకోడా మోహిత్?" అన్నాడు ఆవేశంగా.

"ఆదీ ప్లీజ్ నీకేమైనా అనుమానాలుంటే, అవి నీ దగ్గరే వుంచుకో. దయచేసి నాన్నకు చెప్పకు. అమ్మ పోయిన దిగుల్లో నుంచి యిప్పుడిప్పుడే బైటపడుతున్నాం. నువ్వు కొత్తగా లేనిపోనివి కల్పించకు" అనేసి కారుదిగి వెళ్ళిపోయింది.

సుమ మెట్లు ఎక్కి పైకి వచ్చేసరికి రాజేశ్వరి సోఫాలో పెడమొహం పెట్టుకుని కూర్చుని వుంది.

సుమ నేరుగా మేనత్త దగ్గరికి వెళ్ళింది.

"ఈ డబ్బులు యింటి అవసరాలకోసం వుంచండి. మీ కొడుకు వచ్చేవరకు నేను డబ్బు యిస్తాను. ఇదేదో నా కుటుంబం నా బాధ్యత అని మాత్రం చేయట్లేదు. నా కారణాలు వేరే వున్నాయి" చెప్పి, హాండ్‌బాగ్‌లో నుంచి ఐదువందల నోట్ల బొత్తిని ఆవిడ చేతుల్లోపెట్టి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

రాజేశ్వరి వెంటనే కాగితాల మడతలు తీసి డబ్బులెక్కపెట్టుకుంది. ఇద్దరి మధ్యా మాటలు లేకుండానే ఒప్పందం కుదిరిపోయినట్టు, ఆవిడ చేతుల్లో నోట్ల కాగితాలు నలిగిపోయాయి.

సుమ ప్రిలిమ్స్ ఎగ్జామ్స్ అయిపోయాయి. పాసయిందన్న విషయం తెలుసుకుంటూనే హడావుడిగా తండ్రి దగ్గరకు బయల్దేరి వెళ్ళింది సుమ.

అప్పటికే స్వీట్ బాక్స్ ముందు పెట్టుకుని కూర్చుని కనిపించారు ప్రసాదరావు, ఆదిత్య.

"మేము నీకన్నా ముందే రిజల్ట్స్ గురించి తెలుసుకున్నాం" ఆమెని చూస్తూనే నవ్వుతూ చెప్పాడు ఆదిత్య. ప్రసాదరావు లేచి వచ్చి ఆనందంగా కూతుర్ని దగ్గరికి తీసుకున్నాడు. "ఇక మీదటే మరింత శ్రద్ధగా ప్రిపేరవ్వాలి. అర్థమైందా?" ప్రేమగా కూతురి తలమీద చేయివేస్తూ అన్నాడాయన.

"అలాగే నాన్నా" తలవూపింది సుమ.

"కంగ్రాట్స్ ఈసారి మేం యిండియాకి వచ్చేసరికి లాల్‌బత్తీ కారులో, గన్‌మేన్‌లతో కనిపిస్తావన్నమాట." పరిచయం వున్న గొంతువినిపించడంతో తలతిప్పి చూసింది సుమ.

"అన్నయ్యా ఎప్పుడొచ్చావు?" సుధీర్ చూసి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"తెల్లవారుఝామున మూడింటికి దిగాను. అయామ్ సారీ. పిన్ని పోయినప్పుడు రావడం కుదరలేదు"

"ఫర్వాలేదు. ఐయామ్ ఓ.కె" చెప్పింది నిజాయితీగా. సుధీర్ అంతమాత్రం మంచితనంతో మాట్లాడడమే సుమకి వింతగా అనిపించింది.

మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక ఆదిత్యనీ, సుధీర్‌నీ, సుమనీ స్టడీరూంలో సమావేశపరిచాడు ప్రసాదరావు.

"నేను పెద్దవాడినయ్యాను. ఎప్పుడు ఏం జరుగుతుందో ఎవరూ చెప్పలేరు. ముఖ్యంగా ఈ వయసులో. అందుకే ఆస్తినంతటినీ మీ ముగ్గురికీ నేను ఎలా యివ్వదలచుకున్నానో ఆ ప్రకారం వీలునామా రాసి రిజిస్టర్ చేయించాను. ఇవిగోండి మీ ముగ్గురికీ కాపీలు" అంటూ ఒక్కొక్క కాపీనీ తీసి ముగ్గురికీ అందించాడు.

"నాకు తోచినంతవరకూ ముగ్గురికీ న్యాయం చేశాననే అనుకుంటున్నాను. ఆదిత్యకి వాళ్ళ అమ్మ తాలూకు ఆస్తివాటా, సుధీర్‌కి వంశపారంపర్యంగా నాకు వచ్చినది పోగా నా స్వార్జితం అయిన ఆస్తిలో నాకు తోచిన విధంగా, సుమకి, సుధీర్‌కీ యిచ్చాను" చెప్పాడాయన.

అప్పటికే, కాగితాలు చూసుకున్న సుధీర్ ఛరున తలయెత్తి చూశాడు.

కొడుకు వాలకం పసిగట్టాడు ప్రసాదరావు.

"ఇందులో ఎవరికీ ఎటువంటి అభ్యంతరం వుండడానికి వీల్లేదు. సుమకి నేను రాసి యిచ్చినది నా స్వార్జిత ఆస్తి" వాదోపవాదాలకి తావులేదన్నట్టుగా తేల్చిచెప్పాడు ప్రసాదరావు.

తండ్రి గట్టిగా మాట్లాడటంతో మారుమాట మాట్లాడకుండా కోపంగా అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయాడు సుధీర్.

సుమ గదిలోనుంచి బయటికి వస్తూనే ఆదిత్య కారిడార్‌లో ఆమెని ఆపాడు.

"సుమా! ఇప్పుడు నీకు ఈ ఆస్తిలో వాటా అవసరమా? నీకు ప్రాపర్టీలో షేర్ యివ్వడంవల్ల సుధీర్‌కీ, మామయ్యకీ మధ్య దూరం పెరుగుతుంది. నీకూ సెక్యూరిటీ కావాలి. నేనర్థం చేసుకోగలను. కావాలంటే, నా ఆస్తిలో కొంత నీ పేరున రాసిస్తాను. నువ్వు వెళ్ళి మామయ్యకి ఈ విషయం నచ్చచెప్పు"

సుమ ఆదిత్య కేసి ఎగాదిగా చూసింది.

''నాకు పెళ్ళయిన ఈ కొద్దికాలంలోనే డబ్బు విలువ బాగా తెలిసింది ఆదీ. నాకు నూటికి నూరుపాళ్ళు ఆస్తిలో వాటా కావలసిందే అది నా హక్కు.. అది నా హక్కు కాదు అంటే, నాన్న నా స్వంతమనిషి కానట్టే. నాన్నని పరాయివ్యక్తిగా నేను చూడను. చూడలేను. సుధీర్ మనసు పెద్దది చేసుకోకపోతే అది నా తప్పు కాదు. పోతే నీ ఆస్తి నాకెందుకు? నాకు హక్కు వున్నచోట నేను ధైర్యంగా తీసుకుంటాను. నువ్వేమీ త్యాగరాజులా నీ ఆస్తంతా ధారపోయనక్కర్లేదు'' అంది కోపంగా.

''సుమా నీకు తెలియదు. సుధీర్ నీ గురించి ఏం మాట్లాడతాడో'' ఆదిత్య సర్దిచెప్పబోయాడు.

''నాకన్నీ తెలుసు. తండ్రి పరువు తీసి లేచిపోయింది. ఇప్పుడు ఆస్తిలో వాటా కోసం పాకులాడుతుంది. వగైరా వగైరా! అంతేగా ఐ డోంట్ కేర్'' అంది మొండిగా.

''నువ్వు చాలా మారిపోయావు'' సుమ మొహంలోకి చూస్తూ అన్నాడు ఆదిత్య.

''అవును నిజంగానే మారిపోయాను. పెళ్ళి నన్ను చాలా మార్చేసింది'' చెప్పి గబగబా మెట్లుదిగి కిందకి వెళ్ళిపోయింది.

ఆరు గంటలైనా కాకముందే కాలింగ్ బెల్ అదేపనిగా మోగుతూ వుండడంతో చిరాకుపడుతూ లేచింది సుమ.

''మోహితూ వచ్చావా?'' అంటూ గ్రిల్స్ తాళం తీస్తూవున్న రాజేశ్వరిని చూసింది సుమ. ఆవిడ సంతోషం పట్టలేకుండా వుంది. బెంగుళూరు నీళ్ళకి, తేటబడి ఖరీదైన బట్టల్లో మెరిసిపోతూ వున్న కొడుకుని చూసి ఆమె మొహం చాటంతయ్యింది.

సుమకి అతన్ని చూడగానే గుండెల్లో భగ్గుమంది. అతను లోపలికి వచ్చేదాకా అయినా ఆగకుండా, గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి తనగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

వస్తూనే భుజాన వున్న బ్యాగుని కిందపడేసి, సోఫాలో రెండుకాళ్ళూ కిందకి జార్చి కూర్చున్నాడు.

''సుమ ఏం చేస్తుంది?'' అడిగాడు తల్లిని.

రాజేశ్వరి నిట్టూరుస్తూ మూతి మూడువంకర్లు తిప్పింది.

''నువ్వు రాగానే ఆవిడగార్ని తలచుకుంటున్నావు. కానీ, దానికి మాత్రం నీమీద రవ్వంతైనా ప్రేమలేదు. ఒక్కసారి నీకు ఫోన్ చేసి మాట్లాడమని చెబితే నన్ను నిలబెట్టి ఎన్ని మాటలు అడిగిందనుకున్నావ్'' అంది చేతులు తిప్పుతూ.

మోహిత్ ఆ విషయాన్ని పెద్దగా పట్టించుకోనట్టు తేలిగ్గా నవ్వేశాడు. ''వెళ్ళేముందు మా యిద్దరికీ గొడవయ్యింది కదా! అలిగివుంటుంది. కాస్త బెట్టు చేస్తుందిలే'' రెండు చేతుల్ని పెట్టుకుని ఒళ్ళువిరుస్తూ అన్నాడు.

''ఏమోరా నాయనా! నువ్వు లేనన్ని రోజులు నీ పెళ్ళాన్ని ఈ యింట్లో ఆపగలిగాను. ఇక నువ్వొచ్చావు నీదే భారం'' చెబుతూనే, రాజేశ్వరి వేడిగా యిడ్లీలు నేతితో తడిపి ముద్ద అయిన కారప్పొడి వున్న ప్లేటును తెచ్చి కొడుకు చేతికి అందించింది. ఇడ్లీలు తింటూ మోహిత్ సుమ గదివైపు చూస్తూ వున్నాడు.

రాజేశ్వరి తనపాటికి తాను మాట్లాడుతూనే వుంది.

''నీ మాట వస్తేనే రవళి తిట్టిపోస్తూ వుంది. అది చెప్పేదీ నిజమే. ఇన్నాళ్ళూ ఎలా తిరిగినా చెల్లింది. యిప్పుడు నీకు పెళ్ళయ్యింది. ఎంతైనా సుమ నా మేనకోడలు. ఆ ప్రసాదరావుని చూసి, మొదట్లో కాస్త భయపడ్డాను కానీ, సుమ నెమ్మదస్తురాలు. నీకే మూర్ఖపు కోపం. నీకు తెలుసా యిప్పుడు ఆయన సుమని మళ్ళీ చేరదీశాడు. నువ్వు తెలివితక్కువ పనులు కట్టిపెట్టి సరిగ్గా నడుచుకున్నావంటే ఆయన దగ్గర్నుంచి ఎంతో కొంత ఆస్తిలాగొచ్చు'' నెమ్మదిగా కొడుక్కి హితబోధ చేసింది.

''సర్లే ముందు కాఫీ యివ్వు'' ప్లేటు ఖాళీ చేసి టీపాయ్ మీదకి తోస్తూ చిరాగ్గా అన్నాడు.

''ఆ చిరాకే తగ్గించుకోమని చెప్పేది. ఇంతకీ ఆ సీతాకోకచిలుక వుందా? ఎగిరిపోయిందా?'' అడిగింది వ్యంగ్యంగా.

"దాని సంగతి నా దగ్గర ఎత్తకు" కోపంగా అన్నాడు మోహిత్.

"ఏదో చెడినట్టుంది. అందుకే, గోడక్కొట్టిన బంతిలా తిరిగొచ్చాడు" సణుక్కుంటూ వంటగదిలోకి వెళ్ళింది రాజేశ్వరి.

మోహిత్ నేరుగా సుమ వున్న గదిలోకి వచ్చాడు. సుమ అప్పటికే స్నానం చేసి వచ్చి అద్దం ముందు నిలబడి తల దువ్వుకుంటూ వుంది.

అద్దంలో మోహిత్‌ని చూసి పట్టించుకోనట్టే తన పని తాను చేసుకుపోతూ వుంది.

"హాయ్ డార్లింగ్ యూ ఆర్ లుకింగ్ అమేజింగ్" అతను సుమ దగ్గరగా వచ్చి భుజం మీద చేయివేశాడు.

సుమ అతని చేతిని పక్కకి తోసేసింది.

"ఓ.కే నువ్వు అలిగావు అర్థమైంది."

"అయామ్ సారీ! నేను తప్పు చేశానని ఒప్పుకుంటున్నాను. ప్రామిస్. యింకోసారి యిలా జరగదు" అంటూ ఆమె భుజాలు పట్టుకుని తనవైపుకి తిప్పుకున్నాడు.

"మనిద్దరం గడిపిన హ్యాపీనైట్స్ అప్పుడే మరిచిపోయావా? ఎంతైనా నేను నీ భర్తని. ఒక్క సెకండ్ ఛాన్స్ యివ్వలేవా? మనిద్దరం ప్రయత్నిస్తే తిరిగి ఆ హ్యాపీడేస్‌ని మనం సొంతం చేసుకోవచ్చు" మెల్లని స్వరంతో అంటూ ముందుకి వంగి ఆమె పెదవులపై ముద్దుపెట్టుకోబోయాడు.

సుమ ప్రతిఘటించలేదు. సహకరించనూ లేదు. ఆ శరీరం తనది కాదన్నట్టుగా రెప్పలు కిందకి వాల్చి బొమ్మలా నిలబడి వుంది. మోహిత్ ఒక క్షణం సుమ మొహంలోకి పరీక్షగా చూసి చప్పున ఆమెని వదిలేశాడు.

"ఒక గ్లాసు నీళ్ళు తెచ్చిస్తావా?" అడిగాడు షర్టు కాలర్ సరిచేసుకుంటూ.

సుమ వంటగదిలోకి వెళ్ళి గ్లాసుతో నీళ్ళు తెచ్చి యిచ్చింది. మోహిత గ్లాసులో బాటూ, ఆమె చేతివేళ్ళను కూడా గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"ఇదివరకు మాటకి మాట సమాధానం చెప్పేదానివి. ఇప్పుడు వున్నట్టుండి బుద్ధిమంతురాలివైపోయావేంటి?" సుమ కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

"అరనిముషంతో పని అయిపోతుందనుకుంటే నీతో అయిదు నిమిషాలు వాదించడం అనవసరమని తెలుసుకున్నాను" అంది అతని పట్టు విడిపించుకుంటూ.

"సాయంత్రం డిన్నర్‌కి బైటికి వెళదాం. మన ఫేవరెట్ రెస్టారెంట్‌కి బహుశా మర్చిపోయి వుండవులే" అన్నాడు కొంటెగా! సుమ అతని మాటలు విననట్టే తలవంచుకుని హాండ్‌బాగ్ సర్దుకుంటూ వుంది.

"ఓహో యిప్పుడు కొత్తగా ఉద్యోగం ఒకటి మొదలుపెట్టావు కదూ. ఎంత వస్తుందేమిటి జీతం?" మోహిత్ వెటకారంగా మాట్లాడుతూనే వున్నాడు. సుమ బ్యాగ్ తగిలించుకుని వెళ్ళిపోయింది.

రాత్రి పదిగంటలప్పుడు బెడ్రూమ్‌లోకి వచ్చాడు మోహిత్. సుమ స్టడీ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని చదువుకుంటూ వుంది.

"చదివింది చాలు. ఇక పుస్తకం మూసెయ్" అంటూ టేబుల్ లైట్ ఆపేయబోయాడు.

సుమ ఠక్కున అతని చేతిని పట్టుకుని ఆపింది.

"చదువాపి రమ్మంటున్నానా?" కోపంగా సుమవైపు చూస్తూ అన్నాడు.

ఆమె పట్టించుకోనట్టు పుస్తకంలో తలదూర్చింది. ఆమె తిరస్కారధోరణి అతనిలో అహాన్ని రెచ్చగొట్టింది.

"ఉదయం నుంచి చూస్తున్నాను. నేనంటే లెక్కలేనట్టూ ప్రవర్తిస్తున్నావు ఎందుకే నీకంత ఆటిట్యూడ్?" ఆమె భుజం మీద చేతిని గుచ్చి పెడుతూ అన్నాడు.

"మోహిత్! ఇప్పుడు నీతో వాదన పెట్టుకోలేను. నేను చదువుకోవాలి వెళ్ళు" అతని చేతిని తొలగించడానికి పెనుగులాడుతూ అంది.

"ఇదంతా పొరపాట్న కలెక్టర్ అయిపోతావన్న పొగరుతోనా? లేకపోతే వీడు వెళ్ళిపోయాడు కదా అని ఆదిత్యగాడితో కుమ్మక్కయ్యావన్న ధైర్యంతోనా?"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments